

Да бждешъ измѣчванъ, битъ немилостиво.
 Да слушаешъ какъ псуватъ злобно, нечестиво
 Рода ти нещастенъ и твой санъ и Богъ,
 Ти може да имашъ конецъ най-жестокъ!
 Ти може да свършишъ стари си години,
 Въвъ нѣкой глухи, азийски пустини,
 Дѣ толкова братя днесъ душа бержтъ,
 Ил' нощемъ внезапно чрезъ най-люта смрътъ
 Ти тукъ да издѣхнешъ въ тазъ влажна мърчина
 Тѣй както умрѣха двата Миладина;
 Или най-подиря за тежкий си грѣхъ,
 Изложенъ на хули, на позоръ и смѣхъ.
 Да бждешъ, катъ Левски, дякона юначенъ,
 Мѣченикъ народенъ, на вжже прикаченъ!...

Но дързай, о, старче, носи кръста твой!
 Търпи всичко гордо за народа свой!
 Както ти и той е разбитъ, окървавенъ,
 Нашия подвигъ става по-святъ и по-славенъ,
 Когато еднакво съ юноши, дѣца,
 Страдатъ и се кѣсатъ старчески сърдца;
 Когато кръвъ ясна еднакво окваси
 Русата главичка и бѣлитѣ власи:
 Че вѣнеца бива по-пълнъ съ красота,
 Кога ѝ свитѣ отъ ружи и снѣжни цвѣтя;
 Че топли молитви до Бога по-стигатъ
 Когато отъ мраченъ затворъ се издигатъ.

Октомврий 1876.

ПОДЪЛЪ ЛИ Е БЪЛГАРСКИЙ НАРОДЪ?*)

Охъ тежка става сждбата наша!
 Да пиймъ имало позорна чаша!
 Не, не, мълчанье, не трѣбва вече,
 Въ гърди ми ядно кръвта затече...
 Но що да правѣ! Какво да чинѣ?
 Дали за клетви и азъ да зинѣ?

*) Написано по поводъ на крайно оскърбителний языкъ на сръбскитѣ вѣстници възъ българитѣ прѣзъ 1876 г.